

náš svět. Autoritativní, hierarchicky uspořádaná společnost „starého režimu“, opírající se v zásadě o jednu větu a o jediné vidění světa, která se v tom příliš nelišila od Kalainopuovy, se rozpadla na množství stále více autonomních, paralelně fungujících oblastí, řídících se vlastními pravidly hry, vlastními autonomními a autoreferenčními, na sebe sama vztáženými normami. Svět politiky, svět práva, hospodářství, vzdělání a mnohé další jsou různými, stejně oprávněnými, protože rovnými, jeden druhému nepodřízenými světy. Jsou podřízeny pouze jedinému pravidlu, principu funkčnosti.

Náš svět už nemůžeme vidět jen jedněmi brýlemi, nýbrž mnohými. Každý z nás hraje ve svém životě množství paralelních rolí a přechází svobodně z jedné do druhé. To by Cook ani Kalainopuu nikdy nedokázali, my však bez potíží hrájeme jednu jejich roli ráno s rodinou a druhou přes den v práci a nepropadáme při tom žádné schizofrenii. Naše role se totiž nevyklučují, stojí vedle sebe. Nejsou ani nesmyslné, ani „pravdivé“. Zvládneme je, pouze si stále méně rozumíme, mezi sebou i sami sobě – tak jako si nemohli rozumět anglický kapitán a havajský náčelník. Nic na tom nezměníme, musíme se s tím naučit žít.

O tom je, mimo jiné, tato knížka.

Jak jsme na tom?